Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra Børnepsalme (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: ”Udvalgte digte”, i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875157202528/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Lidt om Fossen lad mig høre? –
Hu, den gjenfærdhvide Elv!
Jeg maa holde for mit Øre,
Den kan snakke bedre selv.

Men en Drossel i Skjærsommer? –
Nu, naar Tiden bliver lang,
Og jeg venter, Ingen kommer,
Trøster mig den smukke Sang.

Ah, i Birkelundens Midte
Jægerhuset? – Lad mig gaae!
Veed du ikke, een kan fritte
Meer end ti kan svare paa.

Børnepsalme

Lover Gud! – I Barndoms stille
Urtegaard han ført os har,
Ledet til sin Kundskabskilde,
Hvor den strømmer reen og klar.

Lover Gud! – Hvorhen vi træde,
Hver en Blomst, hver Fuglerøst,
Gav han Magt til os at glæde,
Saa vi aldrig savne Lyst.

Lover Gud! – Han har os givet
Nøisomhedens ædle Skat;
Hvo som gjemmer den i Livet,
Lykken aldrig har forladt.

Lover Gud! – Naar Marken blegner,
Naar Naturen har sin Høst,

Naar alt Løv fra Træet segner,
Dvæler Vaaren i vort Bryst.

Lover Gud! – Vi vanke roligt
Ved hans Haand i Verden ud;
Alt omkring os er fortroligt,
Alt er skjønt – vi gaae med Gud!

Torsten og Trine

Ved Lysets svage Lue, bag lukte Vindveskud,
Sad Trine i sit Kammer og sukkede til Gud
For hendes Mand, som seilte i Storm paa vilden Sø;
Et Aar var gaaet, siden han drog fra Danmarks Ø.

Det spæde Noer hun lagde alt i sin egen Seng,
Paa Gulvet var der redt til hendes raske Dreng.
Saa løste hun sit Haar, og læste Aftenbøn;
Huult fra det Fjerne hørte man Havets Drøn.

Stormen slog om Gavlen, og Tagsteen blæste ned,
I Lyset Høvlespaanen sig krumte bleg og bred.
Men Trine stod for Sengen med et uroligt Sind,
Hun vilde glemme Veiret, i Dynen hyllet ind.

Hun turde ei Lyset slukke: O Torsten, hvor mon du
Omflakker i Havsnød paa Bølgerne nu?
Hun syntes høre Skud, og de Forlistes Skrig,
I Kamret var der fuldt af Vand og blege Liig.

Da lød Trin; fra Døren sprang Klinken op i Hast,
Ind traadte en Mand med dristigt Øiekast,
Pidsken snoet i Nakken, og krøllet Haar paa Kind,
Den tykke lodne Kofte trodsede Veir og Vind.